

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת וִירָא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ד' - חלק ו'

קונטרס 96

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יִוצֵא לְאֹזֶר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אור הזוהר

גליון מס' 12
חשון תש"ע לפ"ק

מוקדש לבית המדרש
וכן למחקרים וללומדי האור

חשבון מדויק על גודל הזכות של לימוד האור הקדוש בשבת קודש

יהודי הולמד זוהר שעה אחת ביום שבת קודש שקול כנגד לימוד תורה של 75 שנה בימות חול כלומר אם למדנו שעה אחת זוהר בשבת קודש שקול לפועל הנעשה מלימוד תורה במשך 75 שנה

- לשון ספר דרך צדיקים מהדגיק הקדוש רבי מרדכי שרעבי זכר צדיק לברכה, ז"ל ע"י:
לימוד קבלה זוהר ביום שבת במשך שעה שווה ללימוד 75 שנה בימות החול

החשבון בשעות יהיה: $24 \times 354 \times 75 = 637,200$
שוה: 637,200 שעות תורה בנגלה

חשבון זה מבוסס על 24 שעות לימוד תורה ביום

במשך 70 שנות חייו של אדם לפי תהלים 52 (שבתות בשנה) יוצא ששעה אחת בלימוד זוהר בשבת קודש כשכנים שנות חיים של אדם

יעלה החשבון $100,000,000,000,000,000$ - 2,319,408,000 מיליארד 319 מיליון 408 אלף פירושו של דבר, אם לומדים שעה אחת קבלה ביום שבת קודש במשך 70 שנה, עולה החשבון יותר משני מיליארד שעות, והרי זה כהישג ידו של כל יהודי. בהתחשב במשפחה בת 10 ילדים ** שיענבר 11 דורות** למספר עצום של אנשים: 100,000,000,000 של הדור האחרון סך הכל מספר הצאצאים של בן אדם אחד, וערך שעות של תורה משהא אחת זוהר שנה כדלקמן:

סך הכל שעות התורה: $2,319,408,000$ מוכפל ב- $100,000,000,000,000,000$ מיליארד - $223,020,000,000,000,000$ שעות, כלומר כ-223 קוונטיליון 20 קוואדריליון שעות תורה.

כל הזכות העצומה מכוחו של יהודי אחד שקיבל על עצמו ללמוד את האור וצאצאיו הלכו בעיקבותיו.

ואם נגזר רק יהודי אחד בלימוד שעה זוהר בשבת זכית לקבל מיליארד שעות תורה.

אם כך מובן, שגדולי הספרדים עודדו ואמרו שבזכות האור הקדוש נגאל במהרה.

* כיון שנתורג לכל היותר כ 230 עד עתה 6000 שנה זה הזמן המוכר כנפרד לקיום העולם הזה, (מסכת סנהדרין דף צ"א) אמר רב קטינא שית אלפי שני הוו עלמא חד חרוב ענאמר וענב ה' לכדו ביום, ומשך דור בימינו הונו כ 20 שנה, הרי בזמן שנתורג יש מקום ל11 דורות
** הערה חשובה מספר הצאצאים כדור האחרון:

100000000	$\times 10$	7	10	$\times 10$	1
1000000000	$\times 10$	8	100	$\times 10$	2
10000000000	$\times 10$	9	1000	$\times 10$	3
100000000000	$\times 10$	10	10000	$\times 10$	4
1000000000000	$\times 10$	11	100000	$\times 10$	5
10000000000000	$\times 10$	12	1000000	$\times 10$	6

סכ"ה 100 x מיליארד צאצאים

בחסות: אספן קונה

מכתבים ומתני יד מאדמור"ם ורבינו זצ"ל וכן ספרים ישנים ועתיקים וספרי חסידות. ספרים מדפוס סלאטיטא או דיטאמיר וחפצי יודאיקה עתיקים.

משלם מחירים גבוהים
052-7657111

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש

טל: 054-843-6784 / פקס: 095-995-1300

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

תדע לך שפן הוא. דכיןן שהנשמה אומרת לגוף מהרי שלש סאים וגו' וכל אותו הענין ומבטל את הדין - מה כתוב? ויאמר שוב אשוב אליך כעת תיה. הרי ברכה.

בין שרואים אותה המלאכים שזה לקח עצה לנפשו - מה עושים? הולכים אצל הרשעים לעיין בדינם ולעשות בהם משפט. זהו שכתוב ויקמו משם האנשים וישקפו על פני סדם, למקום הרשעים, לעשות בהם משפט. זה הוא שאמר רבי יהודה, כף דרכו של צדיק: בין שרואה שמענינים בדינו, אינו מתאחר לשוב ולהתפלל צורו, עד שמסתלקים בעלי הדין ממנו.

שבין שאמר וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו - מה כתוב בנשמה? וימחה אברהם האהלה אל שרה. בחפזון ובמהירות בלא שום העכבה. מיד ממחרת הנשמה אצל הגוף להתזירו למוטב ולבקש במה שיתכפר לו, עד שמסתלקים ממנו בעלי הדין.

רבי אליעזר אומר, מהו שאמר ואברהם ושרה זקנים באים בימים חדל להיות לשרה ארח פנשים? אלא, בין שהנשמה עומדת במעלתה, והגוף נשאר בארץ מפמה שנים, באים בימים שנים וימים הרבה וחדל לצאת ולבא ולעבר ארח פשאר כל אדם. נתבשר להחיות הגוף.

מהו אומר אחרי בלותי היתה לי עדנה? אחרי בלותי בעפר מהיום פמה שנים, היתה לי עדנה וחדוש. ואדני זקן, שהיום

כמה שנים שיצאת ממנו ולא הפקידני והקדוש ברוך הוא אמר, היפלא מה דבר למועד. מהו למועד? אותו הידוע אצלי להחיות מתים. ולשרה בן, מלמד שיתחדש כפן שלש שנים.

הגזרה אלא לאחר בן שמברכין להם, תדע לך שפן הוא, דכיןן שהנשמה אומרת לגוף מהרי שלש סאים וגו' וכל אותו הענין ומבטל את הדין, מה כתוב ויאמר שוב אשוב אליך כעת תיה הרי ברכה.

בין שרואים אותה המלאכים שזה לקח עצה לנפשו, מה עושים, הולכים אצל הרשעים לעיין בדינם ולעשות בהם משפט הדין הוא דכתיב ויקומו משם האנשים וישקפו על פני סדם למקום הרשעים לעשות בהם משפט. הדין הוא דאמר רבי יהודה כף דרכו של צדיק בין שרואה שמעניניו בדינו אינו מתאחר לשוב ולהתפלל ולהקריב (על) חלבו ודמו לפני צורו עד שמסתלקין בעלי הדין ממנו.

דכיןן שאמר וישא עיניו (דף קב ע"א) וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו, מה כתוב בנשמה, וימחה אברהם האהלה אל שרה. בחפזון ובמהירות בלא שום העכבה, מיד ממחרת הנשמה אצל הגוף להתזירו למוטב ולבקש במה שיתכפר לו עד שמסתלקין ממנו בעלי הדין.

רבי אליעזר אומר מהו דאמר ואברהם ושרה זקנים באים בימים חדל להיות לשרה ארח פנשים. אלא בין שהנשמה עומדת במעלתה והגוף נשאר בארץ מפמה שנים, באים בימים, שנים וימים הרבה. וחדל לצאת ולבא ולעבר ארח פשאר כל אדם, אתבשר להחיות הגוף.

מהו אומר אחרי בלותי היתה לי עדנה, אחרי בלותי בעפר מהיום פמה שנים היתה לי עדנה וחדוש, ואדוני זקן שהיום פמה שנים שיצאת ממנו ולא הפקידני. וקודשא בריך הוא אמר היפלא מני דבר למועד. מהו למועד. אותו הידוע אצלי להחיות המתים. ולשרה בן מלמד שיתחדש כפן שלש שנים.

כמה שנים שיצאת ממנו ולא הפקידני והקדוש ברוך הוא אמר, היפלא מה דבר למועד. מהו למועד? אותו הידוע אצלי להחיות מתים. ולשרה בן, מלמד שיתחדש כפן שלש שנים.

אמר רבי יהודה ברבי סימון, פיון שהנשמה נזונית מדינה של מעלה, הקדוש ברנף הוא אומר לאותו המלאך הנקרא דומ"ה: לך ובשר לגוף פלוני שאני עתיד להחיותו למועד שאני אחיה את הצדיקים לעתיד לבא. והוא משיב: אחרי בלותי היתה לי עדנה? אחרי בלותי בעפר ושכנתי באדמה, ואכל בשרי רמה וגוש רמה וגוש עפר, תהיה לי חדוש?.

הקדוש ברנף הוא אומר לנשמה: זהו שכתוב ויאמר ה' אל אברהם וגו' היפלא מה דבר? למועד הידוע אצלי להחיות את המתים אשוב אליך אותו הגוף שהוא קדוש מחדש פבראשונה להיותכם מלאכים קדושים, ואותו היום עתיד לפני לשמח בכם. זהו שכתוב (תהלים קד) ה' כבוד ה' לעולם ישמח ה' במעשיו. (ע"כ מדרש הנעלם)

זוהר:

איה שרה אשתך, שלא רצו לומר לפניה. פיון שאמר הנה באהל, מיד - ויאמר שוב אשוב אליך פעת חיה והנה בן לשרה אשתך וגו' בא ראה דרך ארץ, שעד שלא הזמין אברהם לפניהם לאכל, לא אמרו לו דבר, פדי שלא יראה שמשום אותה בשורה הזמין אותם לאכל. אחר שכתוב ויאכלו, אז אמרו לו אותה בשורה.

ויאכלו? וכי תעלה על דעתך שמלאכים עליונים אוכלים? אלא בשביל פבורו של אברהם נראה כן. אמר רבי אלעזר, ויאכלו ודאי, משום שהם אש אוכלת אש ולא נראים, וכל מה שנתן להם אברהם אכלו, משום

שמצד אברהם אוכלים למעלה [שאוכלים מאותו צד שלמעלה].

אמר רבי יהודה ברבי סימון פיון שהנשמה נזונית מדינה של מעלה, קדשא ברנף הוא אומר לאותו המלאך הנקרא דומ"ה, לך ובשר לגוף פלוני שאני עתיד להחיותו למועד שאני אחיה את הצדיקים לעתיד לבא. והוא משיב אחרי בלותי היתה לי עדנה. אחרי בלותי בעפר ושכנתי באדמה ואכל בשרי רמה וגוש עפר תהיה לי חדוש.

קדשא ברנף הוא אומר לנשמה, הדיא הוא דכתיב ויאמר יי אל אברהם וגו' היפלא מיי דבר למועד הידוע אצלי להחיות את המתים, אשוב אליך, אותו הגוף שהוא (ד קב ע"ב) קדוש מחדש פבראשונה להיותכם מלאכים קדושים ואותו היום עתיד לפני לשמח בכם הדיא הוא דכתיב, (תהלים קד) יהי כבוד יי לעולם ישמח יי במעשיו, (ע"כ מדרש הנעלם)

זוהר:

איה שרה אשתך, דלא בעו לומר קמה, פיון דאמר הנה באהל מיד ויאמר שוב אשוב אליך פעת חיה והנה בן לשרה אשתך וגו'. תא חזי, אורח ארעא, דעד לא אזמין אברהם קמיהו למיכל לא אמרו ליה מידי, בגין דלא יתחזי דבגין ההיא בשורה קא אזמין להו למיכל, פתר דכתיב ויאכלו כדן אמרו ליה ההיא בשורה.

ויאכלו, סלקא דעתך וכי מלאכי עלאי אכלי, אלא בגין יקרא דאברהם אתחזי הכי. אמר רבי אלעזר ויאכלו ודאי, בגין דאנון אשא דאכיל אשא ולא אתחזי, וכל מה דיהב לון אברהם אכלי בגין דמספרא דאברהם אכלי לעילא (דאכלי מההוא ספרא ולעילא).

תא חזי, כל מה דאכיל אברהם בטרה בא ראה, כל מה שאכל אברהם, הוא אכל בטרה, ולכן הקריב לפניהם ואכלו, ואברהם שמר

בביתו טמאה וטהרה שאפלו בן אדם שהוא טמא לא יכל להתקרב לביתו. או ידע אברהם שזה טמא הוא, ועשה] לא היה משמש בביתו, עד שעשה] לו טבילה, או עשה לו לשמור שבועה זמים פראוי לו בביתו, וכך זה בודאי.

בא ראה, כתוב (דברים כג) איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה וגו'. מה תקנתו? והיה לפנות ערב ירחץ במים. ארעה בו טמאה אחרת, כמו זיבה [טמאת צרעת או נדה] או טמאת נדה שהיו שתי טמאות, לא מספיק לו באותה טבילה [משום] בין שארע לו קרי קדם שקבל טמאה אחרת [משום] בין שארע לו אחר כך.

ואברהם ושרה היו מתקנים טבילה לכלם, הוא לגברים והיא לנשים. מה הטעם עסק אברהם לטהר בני אדם? משום שהוא טהור ונקרא טהור, שכתוב (איוב ט) מי יתן טהור מטמא לא אחר. טהור - זה אברהם שיצא מתרח. רבי שמעון אמר, כדי לתקן את אותה הדרגה של אברהם, ומהי? מי"ם (חסד). לכן התקין לטהר בני העולם במים. ובשעה שהזמין את המלאכים, בראשית דבריו מה כתוב? יקח נא מעט מים, כדי להתחזק באותה דרגה שהמים שרויים בה, ומשום כך היה מטהר את כל בני האדם מהכל. מטהר אותם מצד של עבודה זרה, ומטהר אותם מצד הטמאה. וכמו שהוא מטהר את האנשים, כך גם שרה מטהרת את הנשים, ונמצא שכל מי שבא אליהם טהורים מהכל.

בא ראה שאברהם נטע אילן בכל מקום שדיורו שם, ולא היה עולה בכל מקום פראוי, פרט לשעה שדיורו היה בארץ פנעו, ובאותו

איהו קא אכיל ובגין כך אקריב קמיהו ואכלי, ונטיר אברהם בביתיה דכנא ומסאבותא, דאפילו בר נש דאיהו מסאב (לא יכיל לקרבה לביתיה כדון ידע אברהם דהא מסאב איהו ועביר) (נ"א לא הוה משמש בביתיה, עד דעביר) ליה טבילה, או עביר ליה לנטרא שבועה יומין פדקא חזי ליה בביתיה, והכי הוא ודאי.

הא חזי כתיב, (דברים כג) איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה וגו'. מאי תקנתיה, והיה לפנות ערב ירחץ במים. אערע ביה טמאה (דף קב ע"ב) אחרא כגון זיבה או (נ"א כנירו או נדה) סגירת נדה דהו תרי מסאבו, לא סגינא ליה בההיא טבילה (בגין) בין דאערע ביה קרי קדם דקביל טמאה אחרא (בגין) בין דאערע ביה לבתר.

ואברהם ושרה הו מתקני טבילה לכלהו, איהו לגברי ואיהי לנשי. מאי טעמא אעסק אברהם לדפאה לבני נשא, בגין דאיהו טהור ואקרי טהור. דכתיב, (איוב ט) מי יתן טהור מטמא לא אחר. טהור דא אברהם דנפק מתרח.

רבי שמעון אמר בגין לתקנא ההוא דרגא דאברהם, ומאן איהו מי"ם. בגין כך אתקין לדפאה בני עלמא במינא. ובשעתא דאזמין למלאכין, שירותא דמלוי מה כתיב יוקח נא מעט מים. בגין לאתתקפא בההוא דרגא דמיין שראן בה. ובגין כך הוה מדפי לכל בני נשא מפלא. מדפי לון מסטרא דעבודה זרה, ומדפי לון מסטרא דמסאבא, וכמה דאיהו מדפי לגוברין הכי נמי שרה מדפאת לנשין, ואשתפחו כלהו דאתין לגביהו דכין מפלא.

הא חזי, אילנא נטע אברהם בכל אתר דדינריה תמן, ולא הוה סליק

אילן היה יודע מי שנאחו בקב"ה ומי שנאחו בעבודה זרה.

כיו שנאחו בקב"ה, היה האילן פורש ענפיו ומכסה על ראשו ועושה עליו צל נאה. ומי שנאחו בצל של עבודה זרה, אותו האילן היה מתעלה, וענפיו היו עולים למעלה. אז היה יודע אברהם ומזהיר אותו, ולא זו משם עד שנאחו באמונת הקדוש ברוך הוא. וכך מי שהוא טהור (ר"א קד) מקבל אותו האילן, ומי שהוא טמא אינו מקבל אותו. אז ידע אברהם והיה מטהר אותם במים. ומען מים היה פחת אותו אילן, ומי שצריך טבילה מיד המים עולים אליו, ועולים ענפי האילן, אז ידע אברהם שהוא טמא וצריך מיד טבילה. ואם לא, יבשו המים, ואז ידע שרוצה להטמא ולהשמר שבועה ימים.

ובא וראה, שאפלו בשעה שהזמין את המלאכים אמר להם והשענו תחת העץ כדי לראות ולבדק אותם, ובאותו אילן היה בודק את כל בני העולם. והסוד (בגדה) משום הקדוש ברוך הוא (עשה) אמר שהוא עץ החיים לכל, ולכן והשענו תחת העץ, ולא תחת עבודה זרה.

ובא וראה, כשחטא אדם, הוא חטא בעץ הדעת טוב ורע, כשחטב ומעץ הדעת וגו', והוא חטא בו וגרם מות לעולם. מה כתוב? ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים וגו' (והוא מות לכל בני העולם). וכתבא אברהם, התקין את העולם עם אילן אחר, שהוא עץ החיים, והודיע את האמונה לכל בני העולם.

כיה חב וגרם מותא לעלמא. מה כתיב ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים וגו'. (והוא מותא לכל בני עלמא) וכד אתא אברהם באילנא אחרא אתקין עלמא דהוא אילנא דחיי ואודע מהימנותא לכל בני עלמא:

בְּכָל אֶתְר כְּדָקָא יָאוּת, בַּר בְּשַׁעְתָּא דִּדְיוּרִיָּה בְּאַרְעָא דְכְנָעַן, וּבְהָהוּא אֵילָנָא הָוָה יָדַע מָאן דְּאֶתְאָחִיד בֵּיה בְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּמָאן דְּאֶתְאָחִיד בְּעִבּוּדָה זָרָה.

מָאן דְּאֶתְאָחִיד בְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֵילָנָא הָוָה פְּרִישׁ עֲנָפוּי וְחַפֵּי עַל רִישֵׁיה וְעֵבִיד עֲלֵיה צֵלָא יָאָה, וּמָאן דְּאֶתְאָחִיד בְּסִטְרָא דְעִבּוּדָה זָרָה הֵהוּא אֵילָנָא הָוָה אֶסְתַּלַּק וְעֲנָפוּי הָווּ סְלִיקִין לְעֵילָא. כְּדִין הָוָה יָדַע אַבְרָהָם וְאֶזְהִיר לֵיה, וְלֹא אַעֲדֵי מִתְמָן עַד דְּאֶתְאָחִיד בְּמַהִימְנוּתָא דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְהָכִי מָאן דְּאֵיהוּ דְכִיָּא (ר"א ל"ג ה'כ) מְקַבֵּל לֵיה אֵילָנָא. מָאן דְּאֵיהוּ מְסַאֲב לֹא מְקַבֵּל לֵיה. כְּדִין יָדַע אַבְרָהָם וּמִדְפֵי לוֹן בְּמִיָּא.

וּמַעֲיִינָא דְמִיָּא הָוָה תַּחַת הֵהוּא אֵילָנָא, וּמָאן דְּצָרִיךְ טְבִילָה מִיַּד מִיָּין סְלִיקִין לְגַבִּיָּה, וְאֵילָנָא אֶסְתַּלַּקִין עֲנָפוּי, כְּדִין יָדַע אַבְרָהָם דְּאֵיהוּ מְסַאֲבָא וּבְעֵי טְבִילָה מִיַּד, וְאִם לֹאוּ מִיָּא נְגִיבִין כְּדִין יָדַע דְּבְעֵי לְאֶסְתַּאֲבָא וְלֹאֶסְתַּמְרָא שְׁבַעָה יוֹמִין.

הָא חֲזִי, דְאַפִּילוּ בְשַׁעְתָּא דְאַזְמִין לוֹן לְמִלְאַכִּין אָמַר לוֹן וְהִשְׁעֵנוּ תַּחַת הָעֵץ לְבַגִּין לְמַחְמֵי וּלְמַבְדַּק בְּהוּ, וּבְהָהוּא אֵילָנָא הָוָה בְּדִיק לְכָל בְּנֵי עֲלָמָא. וְרָזָא (לְקַבֵּל) בְּגִין קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָא (עֲבִד) אָמַר דְּאֵיהוּ אֵילָנָא דְחֵי לְכָלָא, וּבְגִין כְּךָ וְהִשְׁעֵנוּ תַּחַת הָעֵץ וְלֹא תַּחַת עִבּוּדָה זָרָה.

וְהָא חֲזִי, כַּד חָב אָדָם, בְּעֵץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע חָב, דְּכַתִּיב וּמַעַץ הַדְּעַת וְגו' וְאֵיהוּ

וַיֹּאמֶר שׁוֹב אָשׁוּב אֵלַיךָ פְּעַת חִיָּה. אָמַר רַבִּי יִצְחָק שׁוֹב אָשׁוּב - שׁוֹב יִשׁוּב הִיָּה צָרִיף לְכַתֵּב, שְׁהָיָה הַמִּפְתָּח הַזֶּה לְפִקְדֵי הַעֲקָרוֹת הוּא בִּיד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלֹא בִּיד שְׁלִיחַ אַחֵר, כְּמוֹ שֶׁשָּׁנִינוּ, שֶׁלֹּשׁ מִפְתָּחוֹת הֵם שֶׁלֹּא נִמְסְרוּ בִּיד שְׁלִיחַ: שֶׁל חִיָּה, וְתַחֲזִית הַמַּתִּים, וּגְשָׁמִים, וְהוֹאִיל וְלֹא נִמְסְרוּ בִּיד שְׁלִיחַ, לְמַה כְּתוּב שׁוֹב אָשׁוּב? אֲלֵא וַדַּאי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁהִיָּה עוֹמֵד עֲלֵיהֶם אָמַר (ו) הַדְּבָר, לְכֵן כְּתוּב וַיֹּאמֶר שׁוֹב אָשׁוּב אֵלַיךָ.

וְכֹא וַרְאָה, בְּכֹל מְקוֹם שֶׁכְּתוּב וַיֹּאמֶר סֶתֶם אוֹ וַיִּקְרָא סֶתֶם, הוּא מִלֵּאֲפֵי הַבְּרִית וְלֹא אַחֵר. וַיֹּאמֶר - שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת טו) וַיֹּאמֶר אִם שָׁמַע תִּשְׁמַע וְגו'. וַיֹּאמֶר, וְלֹא אָמַר מִיְהוָה. וַיִּקְרָא - שֶׁכְּתוּב (ויקרא א) וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה, וְלֹא אָמַר מִי הִיָּה. אָמַר - שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת כד) וְאֵל מֹשֶׁה אָמַר וְגו', וְלֹא אָמַר מִי הִיָּה. (אף כִּד שֶׁכְּתוּב שׁוֹב אָשׁוּב. וַיֹּאמֶר סֶתֶם, וְלֹא אָמַר מִי הִיָּה.) אֲלֵא בְּכֹל אֵלֶּה מִלֵּאֲפֵי שֶׁל הַבְּרִית הִיָּה, וְהַכֹּל נֹאמַר בְּקַב"ה. וְלְכֵן כְּתוּב וַיֹּאמֶר שׁוֹב אָשׁוּב אֵלַיךָ וְגו', וְהִנֵּה בֵּן וְגו'.

וְהִנֵּה בֵּן לְשָׂרָה אֲשֶׁתְּךָ. מַה הַטַּעַם לֹא כְּתוּב וְהִנֵּה בֵּן לְךָ? אֲלֵא כִּדִּי שֶׁלֹּא יִחַשֵׁב שֶׁהוּא מִהֵגֵר כְּמוֹ בְּרֵאשׁוּנָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח וְאָמַר, (מְלָאכִי א) בֵּן יִכְבֵּד אָב וְעִבֵּד אֲדֹנָיו. בֵּן יִכְבֵּד אָב - זֶה יִצְחָק אֶת אַבְרָהָם. מִתִּי כִּבֵּד אוֹתוֹ? בְּשַׁעַת שֶׁעָקַד אוֹתוֹ עַל גְּבִי הַמְּזוּבָח וְרָצָה לְהַקְרִיבוֹ לְקָרְבַּן. וַיִּצְחָק בֵּן שְׁלִשִׁים וְשֶׁבַע שָׁנִים הִיָּה, וְאַבְרָהָם הִיָּה יָקָן, שֶׁאִלוֹ הִיָּה בּוֹעֵט (יב) בְּרַגְלֵי אַחַת לֹא הִיָּה יְכוֹל לַעֲמֹד לְפָנָיו, וְהוּא כִּבֵּד אוֹתוֹ אֶת אָבִיו, וְעָקַד אוֹתוֹ כְּמוֹ תִישׁ כִּדִּי לַעֲשׂוֹת רְצוֹן אָבִיו.

וַיֹּאמֶר שׁוֹב אָשׁוּב אֵלַיךָ פְּעַת חִיָּה. אָמַר רַבִּי יִצְחָק שׁוֹב אָשׁוּב, שׁוֹב יִשׁוּב מִיְבֵעֵי לִיָּה, דְּהָא מִפְתָּחָא דָּא לְמִפְקַד עֲקָרוֹת בִּידָא דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ וְלֹא בִּידָא דְשְׁלִיחָא אַחֵרָא. כְּמָה דְתַנִּינָן תְּלַת מִפְתָּחִין אֲנוּן דְלֹא אִתְמָסְרוּ בִּידָא דְשְׁלִיחָא. דְחִיָּה וְתַחֲזִית הַמַּתִּים וּגְשָׁמִים. וְהוֹאִיל דְלֹא אִתְמָסְרוּ בִּידָא דְשְׁלִיחָא אִמָּאֵי כְּתִיב שׁוֹב אָשׁוּב. אֲלֵא וַדַּאי קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְהוּוּ קָאִים עֲלֵיהוּ אָמַר (ל"ה) מְלָה, בְּגִין כְּךָ כְּתִיב וַיֹּאמֶר שׁוֹב אָשׁוּב אֵלַיךָ.

וְהָא חֲזִי, בְּכֹל אֲתֵר דְכְּתִיב וַיֹּאמֶר סֶתֶם אוֹ וַיִּקְרָא סֶתֶם הוּא מִלֵּאֲכָא דְבְרִית וְלֹא אַחֵרָא. וַיֹּאמֶר דְכְּתִיב, (שְׁמוֹת טו) וַיֹּאמֶר אִם שָׁמַע תִּשְׁמַע וְגו' וַיֹּאמֶר וְלֹא קָאֵמַר מֵאֵן הוּא. וַיִּקְרָא דְכְּתִיב, (ויקרא א) וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה וְלֹא קָאֵמַר מֵאֵן הוּוּ. אָמַר דְכְּתִיב, (שְׁמוֹת כד) וְאֵל מֹשֶׁה אָמַר וְגו' וְלֹא אָמַר מֵאֵן הוּוּ. (אוף הַכִּי דְכְּתִיב וַיֹּאמֶר שׁוֹב אָשׁוּב וַיֹּאמֶר סֶתֶם וְלֹא קָאֵמַר מֵאֵן (א) הוּוּ) אֲלֵא בְּכֹל הַנִּי מִלֵּאֲכָא דְבְרִית הוּוּ וְכֹלֵא בְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִתְמָר. וּבְגִין כְּךָ כְּתִיב וַיֹּאמֶר שׁוֹב אָשׁוּב אֵלַיךָ וְגו'. וְהִנֵּה בֵּן וְגו': וְהִנֵּה בֵּן לְשָׂרָה אֲשֶׁתְּךָ. מֵאֵי טַעְמָא לֹא כְּתִיב וְהִנֵּה בֵּן לְךָ, אֲלֵא בְּגִין דְלֹא יִחַשֵׁב דְהָא מִן הֵגֵר אִיהוּ פְּדִבְקַדְמִיתָא. רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח וְאָמַר, (מְלָאכִי א) בֵּן יִכְבֵּד אָב וְעִבֵּד אֲדֹנָיו. בֵּן יִכְבֵּד אָב דָּא יִצְחָק לְאַבְרָהָם. אִימְתִי כִּבִּיד לִיָּה, בְּשַׁעַתָּא דְעָקַד לִיָּה עַל גְּבִי מְדַבְחָא וּבְעָא לְמַקְרַב לִיָּה קְרַבְנָא, וַיִּצְחָק בְּרֵ תְלַתִּין וּשְׁבַע שָׁנִין הוּוּ, וְאַבְרָהָם הוּוּ סְבָא, דְאִילוֹ הוּוּ בְעֵיט (כ"א ב"ה) בְּרַגְלָא חַד לֹא יְכִיל לְמִיקָם קַמִּיה, וְאִיהוּ אוֹקִיר לִיָּה לְאַבּוּי וְעָקַד לִיָּה כְּחַד אִימָרָא בְּגִין לְמַעַבְד רַעוּתִיהָ דְאַבּוּי.

וְעָבַד אֲדֹנָיו דָּא אֱלִיעֶזֶר לְאַבְרָהָם. כַּד שָׁדַר לֵיהּ לְחָרָן, וְעָבַד כָּל רְעוּתֵיהּ דְאַבְרָהָם, וְאוֹקִיר לֵיהּ כְּמָה דְכְּתִיב, (בראשית כד) וַיִּבְרַךְ אֶת אֲדֹנָיו וְגו'. וְכְתִיב (בראשית כד) וַיֹּאמֶר עֶבֶד אַבְרָהָם אָנֹכִי, בְּגִין לְאוֹקִיר לֵיהּ לְאַבְרָהָם. דְּהָא בַר נֶשׁ דְּהוּה מִיִּיתֵי כְּסָף וְזָהָב וְאַבְנִים יְקָרוֹת וְגַמְלִים, וְהוּא כְּרֹאֵי, נֶאֱחָ לְמַרְאָה, לֹא אָמַר שְׁהוּא אוֹהֵב אַבְרָהָם אוֹ קְרוֹב שְׁלוֹ, אֶלָּא אָמַר עֶבֶד אַבְרָהָם אָנֹכִי, כְּדִי לְהַעֲלוֹת אֶת שְׁבַח אַבְרָהָם וּלְכַבְּדוֹ בְּעֵינֵיהֶם.

וְעַל כֵּן בֵּן יְכַבֵּד אָב וְעָבַד אֲדֹנָיו. וְאַתָּם יִשְׂרָאֵל בְּנֵי, קְלוּן בְּעֵינֵיכֶם לומר שְׁאֲנִי אֲבִיכֶם אוֹ שְׁאַתָּם עֲבָדִים שְׁלִי? וְאִם אָב אֲנִי אֵיךְ כְּבוֹדֵי וְגו'. מִשּׁוּם כֶּף וְהִנֵּה בֵּן. זְהוּ בֵּן וְדָאֵי, וְלֹא יִשְׁמַעֲלָל. זְהוּ בֵּן שְׂכַבְדָּא אֶת אֲבִיו כְּרֹאֵי.

וְהִנֵּה בֵּן לְשֶׁרָה אֲשֶׁתְּךָ. בֵּן לְשֶׁרָה - שְׂבַגְלָלוּ מִתְּהָ, שְׂבַגְלָלוּ כְּפִאָה נִפְשָׁה עַד שְׁעֵצָא מִמֶּנָּה. וְהִנֵּה בֵּן לְשֶׁרָה - לְהַתְּעֵלוֹת בְּגִלְלוּ בְּשִׁעָה שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב בְּדִין עַל הַעוֹלָם. שְׁאֵז וְה' פְּקַד אֶת שְׁרָה וְגו', שְׁהִירֵי מִזְכִּירִים אֶת שְׁרָה מִשּׁוּם יִצְחָק, וְעַל זֶה הוּא בֵּן לְשֶׁרָה (וְה' אֲמַרוּ הַמַּלְאָכִים). וְהִנֵּה בֵּן לְשֶׁרָה. (וְה' שְׁהִירֵי הַנְּקִבָה לִזְכַּרְתָּ [את] הַבֵּן מִהַזְכֵּר.

וְשֶׁרָה שְׂמַעְתָּ פֶתַח הָאֵהָל וְהוּא אֲחֵרִיו. מַה זֶה וְהוּא אֲחֵרִיו? וְהִיא אֲחֵרִיו צְרִיף לוֹ! אֶלָּא סוּד הוּא, וְשֶׁרָה שְׂמַעְתָּ מַה שְׁהִירָה אוֹמֵר (פתח האהל, זה הקדוש ברוך הוא. והוא אחריו - מי שתיה אומר) פֶתַח הָאֵהָל, זֶה הַדְּרָגָה הַתַּחְתּוֹנָה, פֶתַח הָאֲמוּנָה. וְהוּא אֲחֵרִיו - (וְה' שְׁהוּדָה לוֹ הַדְּרָגָה הָעֲלִיּוֹנָה) (נ"א פֶתַח הָאֵהָל וְהוּא אֲחֵרִיו - זה הקדוש ברוך הוא. פֶתַח הָאֵהָל - זו הַדְּרָגָה הַתַּחְתּוֹנָה,

וְעָבַד אֲדֹנָיו דָּא אֱלִיעֶזֶר לְאַבְרָהָם. כַּד שָׁדַר לֵיהּ לְחָרָן, וְעָבַד כָּל רְעוּתֵיהּ דְאַבְרָהָם, וְאוֹקִיר לֵיהּ כְּמָה דְכְּתִיב, (בראשית כד) וַיִּבְרַךְ אֶת אֲדֹנָיו וְגו'. וְכְתִיב (בראשית כד) וַיֹּאמֶר עֶבֶד אַבְרָהָם אָנֹכִי, בְּגִין לְאוֹקִיר לֵיהּ לְאַבְרָהָם. דְּהָא בַר נֶשׁ דְּהוּה מִיִּיתֵי כְּסָף וְזָהָב וְאַבְנִים יְקָרוֹת וְגַמְלִין וְאֵיהוּ כְּדָקָא יְאוּת שְׁפִיר בְּחִיזוֹ לֹא אָמַר דְּאֵיהוּ רְחִימָא דְאַבְרָהָם אוֹ קְרִיבָא דִּילֵיהּ. אֶלָּא אָמַר עֶבֶד אַבְרָהָם אָנֹכִי, בְּגִין לְסַלְקָא בְּשִׁבְחָא דְאַבְרָהָם וּלְאוֹקִיר לֵיהּ בְּעֵינֵיהֶוּ.

וְעַל דָּא בֵּן יְכַבֵּד אָב וְעָבַד אֲדֹנָיו. וְאַתּוֹן יִשְׂרָאֵל בְּנֵי. קְלָנָא בְּעֵינֵיכוֹן לומר דְּאֵנָא אֲבוּכוֹן אוֹ דְּאַתּוֹן עֲבָדִין לִי. וְאִם אָב אֲנִי אֵיךְ כְּבוֹדֵי וְגו'. בְּגִין כֶּף וְהִנֵּה בֵּן, דָּא הוּא בֵּן וְדָאֵי, וְלֹא יִשְׁמַעֲלָל. דָּא הוּא בֵּן דְּאוֹקִיר לְאַבּוּי כְּדָקָא חֲזִי.

וְהִנֵּה בֵּן לְשֶׁרָה אֲשֶׁתְּךָ. בֵּן לְשֶׁרָה, דְּבִגְיָנִיהּ מִיִּתָּת, דְּבִגְיָנִיהּ כְּפִאִיבַת נִפְשָׁה עַד דְּנִפְקַת מִיָּנָה. וְהִנֵּה בֵּן לְשֶׁרָה. לְאַסְתְּלָקָא בְּגִינִיהּ בְּשִׁעָתָא דְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יְתִיב בְּדִינָא עַל עֲלָמָא. דְכִדִּין וַיִּי פְקַד אֶת שְׁרָה וְגו' דְּהָא מְדַפְרֵי לְשֶׁרָה בְּגִינִיהּ דִּיִּצְחָק וְעַל דָּא אֵיהוּ בֵּן לְשֶׁרָה (אֲנָהוּ מַלְאכֵי אֲמִרוּ). וְהִנֵּה בֵּן לְשֶׁרָה. (ר"ו) דְּהָא נוֹקְבָא נְטִלָא (לֵיה) לְכֶרָא מִן דְּכוּרָא :

וְשֶׁרָה שְׂמַעְתָּ פֶתַח הָאֵהָל וְהוּא אֲחֵרִיו. מָאִי וְהוּא אֲחֵרִיו, וְהִיא אֲחֵרִיו מִיִּבְעֵי לֵיהּ. אֶלָּא רְזָא אֵיהוּ, וְשֶׁרָה שְׂמַעְתָּ מַה דְּהוּה אָמַר (פתח האהל דא קדשא ברוך הוא. והוא אחריו מאן דתוה אמר) פֶתַח הָאֵהָל דָּא דְרָגָא תַתָּא. פֶתַח דְּמַהִימְנוּתָא. וְהוּא אֲחֵרִיו (דָּא) דְּאוֹדֵי לֵיהּ דְרָגָא עֲלָאָה (נ"א פֶתַח הָאֵהָל וְהוּא אֲחֵרִיו דָּא קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא. פֶתַח הָאֵהָל דָּא דְרָגָא תַתָּא, וְהוּא אֲחֵרִיו דָּא

פֶתַח הָאֵהָל דָּא דְרָגָא תַתָּא, וְהוּא אֲחֵרִיו דָּא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוּי וּבְסִתְרָא אֶהְלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

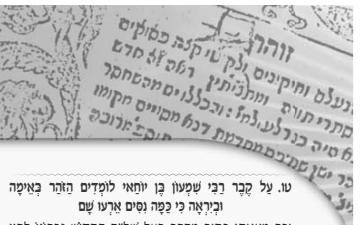
יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ומי שאמר בתקוה הורו וקפח בני נפש יתפרנסו לתמא
מניא מבריא זינך בנזא בתראה בטוס ימני א.

ודו אחי דוד ונה לו בסדו יתבך ואר פנימית חרתי
אד יעדיו הנאמנים זה. ולמו פנה וחובה על כל הלא
ללמד פנימית הורה ואם היות זו עקר עליו הלפוד
ואם הבולת אסור והיה נטמא וטהור וכן כדי לברך
ברואים ומנו שכתב באגרת הקדש סימן כ"ה הנהיר לעיל
ודברו הפתחילי לכהו"ם שה כתב פקדי על חיים אצורי
להרבות בלמוד כל התורה ו"קומון בפלע משך בחפשי
דבר ופעשה שהו בריאה יצירה עשיה לברך ברורין אשר
שמו כן. סבל פקום חובת מענה וחובת חובה על הלמד בן
פנימית הורה כמו שכתב באגרת הקדש שם שהיא מענה
נכונה ואזדכך עולה על הלנה כ.

יח. מי שאינו לומד פנימית הורה הרי הוא מחתיב בנפשו
ומי שאינו לומד פנימית הורה הרי הוא מחתיב בנפשו
מי שבעסק התורה יפול הטופל בו בנזכר לבד באורך
ולא על זכבד שלא יכרך ברורים אזדכך בו וכמו שאמר
מי שאינו רוצה בלמוד תורה בן כלל בלמוד הנגלה לבד הרי
הוא מתכבד באתר דמותו א. וכמו שכתב בהר"ח זוני
חובת על חיים ועל יחוד יבוא לידי אהבה ויחאה זה חכם
במקום תכונה לברך ברורים לעלות נפשו וקופו נפשו ומתדון
פנימית ויתבן זו וזה בן בו מה שאמרו חכמינו רבונם
לברכה וכו'. פת בבלה בו במלח דאבא טהויו פנימית
למדה פננת רועל פקד"ה. קצור וקביר אשר על חיים
הוא פנימית הורה שלא נתלשנה בלבבשים נשמים וענה
ליד את השם ואלו לא אהבה ויחאה. בעקר נתגלה לך
האחרונים שאלו פדדנות השמיות ונתרבו בעולמות. מי
שאינה לפדה מחתיב בנפשו וגם כלן המצאון בלמוד ז.

הקטרת על חיים סימן כ'.

ע"י בלא פנימית הורה יבשה בלא הורו וחיותו כן י

היותו היא פנימית הורה

והנה לך מה שתבדוק לעיל פרק י' בהכרח לפד
פנימית הורה לפי שהיא היה והיה חותם ליד אלו
ויחאה הנה יש בה עור דבר מה שפועליו לפדו הנגלה
פנימית הורה היא נשקחה לחינותיו ללמוד הנגלה
שמה לברכה פרישת בראשית ד' טו על פסוק ומשם יפד
חבתו לפרישת בראשית א' אלו ארבעה דבנוס לפדו
הנה עאל כפשיורן דארוה פי שונה הבלות תהיינו עאל
ברורין כי ודא לישא נידא קלא לנדשא ירבעיה עאל
דל לך ארוה מיה כו בו וקא יכו עזא דקליוס בקליוס
דארוויא וכו קלא הכול רבי עובדיא מפקד דידי א דכלא
מכוחא חמקד כיה דעאל בשלם ונקט בשלם

פוקדש לפדו כל דקליוס דארמיא בעשתי הורה שיה דכלא
דעתו רבי עובדיא עאל במסות עם מרות הורה ויכו בו (ע' שם)
ע' שם וזכר על ספר המצאון יודע שם זה (ד' טו) סיום המצאון
הנהיר לעיל מה שאמר על פסוק ויבא ויבנה אלמית את
האדם כ.

כל בלא פנימית הורה או הורה היא בלא הורו וחיות
בו החיותו היא פנימית הורה

ובקדש שלך מה שאמר על זה וכו' לחינותיו הורה
הורה הנגלה היא חבתו לכשי הורה והנשקה הנה מיה
חבת פנימית הורה וכמו שהנשקה ממה את הנה מיה כ
פנימית הורה ממה את חינותיו הורה והשילומי פנימית
הורה איש על חיות בלמוד הורה הנגלה וכו'. ופנימית
למדה כאשר הוא חביות, הרי חיה מחתיב אל הנהגה המסתמית
בלמדו בו מה שאנו בן כשאנו לומד פנימית הורה רבי
למד הורה הנהיר שמו. היא הנהיר בלא נשקה הנהיר הנה
מד כל שום חיות ופנימית א. כנינת הלמוד יאן לדברי ר' י

וזהו גם בו מה שאמרו בתקוה ור קתון לו תהניא חתיב
הורה ואלמית ממתת ספר ורחו כו עד דאילו יאן עבדי
לארתיא. יבשה ולא כשאן לאשתלאל בתמכה בכתבה
כו. יע' שם דכלא פנימית הורה או הורה היא בלא נשקה

אור וחיותו כו. והיותה היא פנימית הורה וכי' וזהו ע' דבר
חיים דקראי על פנימית הורה שהוא חבתו על חיים
ולכאיש על חיותו דבר חיים א' ממשיך על ידי חביות ר'
מענה הורה אור בו שכתבא לעיל פרק ב' שעל ידי הורה
ופנימות משפיר גבוה אור אוו חסו והנהו כפיש דבר חיים
חביות פנימית הורה ואו וחיו בהם בעסק הורה והפנה
שלו כו קצור, ויסוף אשר פנימית הורה היא כנישקה
לחינותיו הורה הנהו ונתנתה בה חיים כפיש דבר חיים
פנימית הורה משפיר על ידו ר' מצנה הורה אור.
(הקטרת על חיים סימן כ')

כא כאשר נוסק בענימיות הורה ומתבדח על הדעת בעי
חיים, אז נעשה לו לפד הנגלה חביות ספא דחי

והנה על פי כל הדברים הנאמרים לעיל תדעו ותיבנו
נחיות ונקרחתו עסק פנימית הורה. וזו היא עקר
חיותו ואם כי בזמן בוים ערבים לעסק יותר בתורה הנגלה
כבד' לברך ברורין וכי' אכלה זה נוסא שיהיה עסק הורה
רצוי וטוב אל אמיתת הפנהו חסו על ידי חסו הורה
פנימית ובה אדא יחיה בלמוד הורה הנגלה ולכלדה
אין לפד הנגלה רצוי וטוב כלל כי חסו ישלום פנימית
פנימית שפנימה י ש דכר וירוד ונפול חסו ישלום ומתדבק
באלוה ומתבדח פהקתא לעיל בן בא אשר נוסק בענימיות
הורה ומתבדח על דעת פני חיים כו. והא אשר לו לפד
הנגלה חביות ספא דחי כו. (הקטרת על חיים סימן כ')

כב. אשרי לו מה טוב חלקו מה ינעם גורלו אהוב לפעלה
והנחיל לפעו

אוי לי אם איצרך על הפרשה ולקח רפיו חסול ומועיה
מחמתו בו שמיא לבי ספק פנימית הורה ושכח השלם
בתורה ודעתו ותבונה יוכי ספק דכנה לו וייתת להו הוא
מכני ונפול חסו חלקו מה ינעם גורלו אהוב
לפעלה והנחיל לפעו וכו'. (חמת יאר סיון ר')

כג. עצה ונוסחה לכל מיני צור חסו ושלום ויחיה וקטנת
החפון וקטנתו מכל... לפד אור ותהווין - צדיקים פשוטים
זן על ידי זה לא ילגינים בוחשים

זמן עצה ונוסחה לכל מיני צור חסו ושלום ויחיה וקטנת
החפון וקטנתו מכל ללמד בדברים קלים כמו צדיקים
כדשלו לא לומר אור ותהווין וגם ללמד גמרא פשוט
בן כי אל מוכן אצלו ממה פה ענה דוולה ונוסחה
התעלמת מכל מיני ויחיה וקטנתו ולא נדעית ונוסחה
שואמרים שאין ללמד פשוט שאלו בו לפד יודע פנה
פשוט מאישיש פשוט שזכו על ידי זה לא ילגינים וגוהום.
(נעם הבלות ספא ד לפד הורה)

כד. ואנו בלפודנו אותך לא יצאנו בדענתו דבר מוכן אלת
קריאת הפלות

ואין ראה המצאון דבר יופר ויבשר ורביעו ורביעו המומא
הקבלו מי פסא דקטני ואלהו יפשוטיו לעלושין וכו'
נהיר וטוי' בדיה רוח השם היה עם ומלח על לשונם וגם
האלהי הנהיר וניויו שקבלו ממה פה אל מה פסי' כענינים
יצאו לדברים ואנו בלפודנו אותך לא יצאנו בדענתו דבר מוכן
אלת קריאת הפלות מה שאנו בן אלו החינותים המבקשים
לכאור דכיה הורה החינותים והנגלטים ולקטעים הם
מקטוריהם אז את זה.

כה. כל הפועל והחפון עצמו מלפוד הפבלה הוא דוחק מפחות
צדיקים ומפסדי שלמו ואינו חלה לראות פני שלך חיים
יחברך

אף על פי שביבין וכן שלמים בקטלום החינותים
התבורה במאד בלתי בני אדם על למד הפבלה והחיותו
מכדי הורה ותהווין ולא עוד אלא שקבלו בו הפועל
וחוש עצמו מלפוד הפבלה הוא דוחק מפחות צדיקים
ומפסדי שלמו ואינו חלה לראות פני שלך חיים יחברך.
(חמת יאר סיון ר')